

Kultusminister, at selve Ritualet kunde ændres paa en saadan Maade, at Bestemmelse deri bleve mere vide og gave Præsternes Samvittighed det fornødne Spille rum. Det er jo rart at høre om alt det Spillerum og al den Fortolkning, som selv disse Grundpiller for den kirkelige Forfatning kunne være underkastede. Det er for mig en stor Beroligelse. Det ærede Medlem for Nørre-Sundby (S. Jensen) mente, at det var godt, at Præsterne kunde nægte at give denne Velsignelse, thi en Velsignelse, som Præsten ikke gav frivillig, havde ingen Bærdbi. Jeg kan atter der ikke være af det ærede Medlems Mening. Den Velsignelse, Præsten giver, giver han ikke i sit eget, i Præstens Navn, men i Embeds Medhjælper og i Guds Navn, og da de Ægtef. som staa for at faa deres Ægtef. velsignet, som Regel maatte ikke kende Præsten, ville de være temmelig lige glade med Hensyn til, hvad han mener om Forholdene. Derimod er det Tilfældet med mange Folt, at de virkelig kunne finde Trøst og nogen Opbyggelse i, at den af dem indgaaede Forening modtager præstelig Velsignelse, og den Trøst skal ikke skydes fra dem, fordi en Præst maatte ikke synes saa godt om disse Ægtef. af den ene eller den anden maatte aldeles uvedkommende Grund. — Siden jeg har faaet Ordet, finder jeg mig foranlediget til at gøre et Par spredte Bemærkninger endnu. Jeg vil da gaa over til § 2, som er den Paragraf, der omhandler Ægtef. der indgaaes her i Landet i Tilfælde, hvor en af Parterne ikke er hjemmehørende her. Det gaar meget lystigt til med at aflægge Ed her. For det første kan Justitsministeren kræve Ed af saadanne Folt paa, at der efter deres Hjemlands Love ingen Hindring er for deres Ægtef. Hvis vi nu tænke os, at en af vore Nabostater indførte saadanne Bestemmelser i sin Lovgivning, og at vi kom over til dem for at indgaa Ægtef. og skulde staa frem og aflægge højtidelig Ed paa, at der ingen Hindring var for Ægtef., vilde ikke mange Danske blive i Stand til at blive vidne i Udlandet, thi vore Betingelser for Ægtef. Indgaaelse ere saa mangfoldige og mærkværdige, at alle Dannemænd aldeles ikke have nogen Ide om, hvilke Betingelser der kræves. Jeg mener, at det er en temmelig letfindig Omgang med Eden, at kræve af Udlandinge, der komme hertil, at de skulle bekæmpe med deres Ed, at der efter deres Hjemsteds Love ingen Hindringer er for deres Ægtef. Men værre bliver det endnu, naar de samme fremmede skulle aflægge Ed paa, at Betingelserne efter § 1, Nr. 4, 5 og 6 ere til

Stede. Det vil altsaa sige: naar de ikke kunne staa for Lovene, skulle de først aflægge Ed paa, at de ikke have bedrevet Hor med hinanden. Lad os tage det Spørgsmaal op og se lige paa, hvorledes det hænger sammen. To Mennesker have den inderligste Ægtelse og Hengivenhed for hinanden, og det er deres højeste Ønske at komme i Ægtef. sammen. Men der har bestaaet en Forbindelse mellem dem tidligere, paa et Tidspunkt, hvor en af Parterne, maatte begge, vare gifte. Nu komme de her til Landet og ville indgaa Lovformeligt Ægtef. Det kan kun gøres paa en af to Maader: Enten skulle de stille for Lovene, som under streng Straf skulle indstaa for, at Betingelserne i Nr. 6 ere til Stede, at de ikke have bedrevet Hor med hinanden — men, ingen for Lovene ere i Virkeligheden i Stand til at underskrive en saadan Attest, naar han er klar over, hvilke Følger denne Underskrift kan medføre for ham — eller disse Mennesker ere ikke i Stand til at staa frem og aflægge højtidelig Ed paa, at de ikke have staaet i Forhold til hinanden. Eller der er endelig det tredje Alternativ: Disse Mennesker kunne overhovedet ikke blive gifte, og deres Forhold bliver ved at være illegitimt. Jeg synes, det er slemme Alternativer allesammen, hvilket af dem man saa end vælger, og jeg kan ikke se andet end at det er et noget for konservativt Standpunkt, de ærede Forslagsstillere overhovedet have staaet paa, naar de af Loyalitet mod det bestaaende og Loyalitet mod Chr. Vtes Lovs 3—16—8, have indført her i § 1, Nr. 6, denne Bestemmelse om Hor som Ægtef. hindring. Rigtigst vilde det vistnok have været, om den Bestemmelse ganske var gaaet ud. Jeg tror, ingen af de ærede Forslagsstillere have nogen særlig Fortærlighed for den, og jeg ved, at naar det Spørgsmaal kommer frem i Praxis, nægter Justitsministeriet som Regel ikke Dispensation derfor. Der er desuden en Ting at mærke, at naar det nu indføres paa ny i en Lov, indskræpes denne Bestemmelse om Hor som Ægtef. hindring paa ny efter to Aarhundreder Forløb og bliver ganske aktuel, medens den nu saa nogenlunde er gaaet ud af Sagaen. Saa vidt mig bekendt, bliver der aldrig Efterspørgsel om det Forhold uden i det Tilfælde, at en af Ægtef. har faaet Skilsmisse paa Grund af Hor i tidligere Ægtef., saa bliver der nemlig indsat den udtrykkelige Bestemmelse i Bevillingen, at det ikke tillades den skyldige at gifte sig igen, og saa er det, han maa søge Justitsministeriet om Dispensation. I Reglen pleje ellers de Forhold, som have bestaaet før det ny Ægte-